

zrušení konkursu, ustanovuje § 167 konk. ř. sankci, že o věřitelích, kteří se k roku nedostaví, má se za to, že se zrušením konkursu souhlasí, takovou sankci však nelze dovoditi, pokud se jedná o návrhu na uvalení konkursu. Z ustanovení § 69 konk. ř. nic takového se nepodává, naopak z jeho ustanovení jde jasně najevo, že pro jednání o takovém návrhu platí ustanovení § 189 konk. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest přípustný, poněvadž z napadeného jím usnesení neplyne, že zrušení bylo vysloveno z toho důvodu, že by bylo zapotřebí doplnění řízení (§ 527, odstavec 2 c. ř. s. v doslovu čl. I. čís. 4 zákona čís. 251/44 Sb. z. a n. a § 188 konk. ř.) za tím účelem, aby mohlo býti znovu rozhodnuto, zda řízení o návrhu věřitele na uvalení konkursu má býti zastaveno následkem zpětvzetí návrhu, což bylo jediné předmětem konkursu. Rekursní soud ve skutečnosti změnil usnesení prvního soudu a rozhodl sám o uvedené otázce věcně, a to jen proto, že první soud vycházel z mylného právního názoru, že navrhovatel upustil od návrhu na vyhlášení konkursu mlčky tím, že se nedostavil k jednání o okolnostech namítnutých dlužníkem proti návrhu na povolení konkursu. Prvnímu soudu bylo proto rekursním soudem uloženo, by dále jednal o věřitelově návrhu na uvalení konkursu. O tom, zda jest věřitelův návrh na vyhlášení konkursu důvodný čili nic, nerozhodoval dosud první soud a nemohl proto ani rekursní soud tuto otázku přezkoumávati. Dovolací rekurs není však důvodný a stačí odkázati na případné odůvodnění rekursního soudu, k němuž se dodává, že ustanovení § 167, odstavec 3, poslední věta konk. ř. nelze obdobně použiti na jiné případy v tomto ustanovení neuvedené, poněvadž jde o formální předpis, jež jest vykládati přesně. Ve vyjádření dlužníka nebyl obsažen zároveň i návrh na zrušení konkursu, neboť o návrhu na konkurs nebylo ještě rozhodnuto a konkurs dosud vyhlášen nebyl.

#### Čís. 15492.

**Předpokladem žaloby podle § 53, odst. 4 vyr. ř. čís. 337/14 ř. z. (= § 60, odst. 2 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n.) jest příčinná souvislost mezi hlasováním věřitele, jehož pohledávka za ručitelem anebo spoludlužníkem je kryta, a mezi nemožností zaviněnou vyrovnacím dlužníkem, aby se ručitel nebo spoludlužník zúčastnil vyrovnacího řízení.**

(Rozh. ze dne 14. října 1936, Rv I 2439/34.)

Žalobce přednesl, že podepsal jako rukojmí žalovanému (vyrovna-  
címu dlužníku) Karlu S-ovi jako akceptantovi společně s Ferdinandem  
Š-em jako ručitelem dvě směnky po 10.000 Kč. Směnek měl S. užití ke

koupi zvukového zařízení ve svém biografu a bylo ujednáno, že je umístí pouze tam, kde žalobce určí, avšak žalovaný S. směnek nepoužil k účelu, pro který byly vydány, nýbrž proti ujednání použil jich ke krytí svého starého dluhu u Julia H-e, a žalobce byl nucen směnky ty dávno po vyrovnání žalovaného zaplatiti. Žalobce nemohl vzhledem k ujištění žalovaného, že ony směnky má ve svém držení a že mu je vrátí, směnky ty k vyrovnacímu řízení přihlásiti. Žalobce domáhá se proto podle § 53 (4) vyr. ř. čís. 337/14 ř. z. (§ 60 (2) nov. vyr. ř.) výroku, že žalovaný jest povinen mu tyto částky zaplatiti. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Žaloba, opřená jen o ustanovení § 53, odstavec 4 vyr. ř. čís. 337/14 ř. z., není důvodná po stránce právní, takže není opodstatněn dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. Neboť ustanovení § 53, odstavec 4 vyr. ř. oprávnňuje věřitele, k jejichž pohledávkám nebylo přihlíženo toliko dlužníkovou vinou, aby požadovali od dlužníka úplné zaplacení z toho důvodu, že mají zájem, aby věřitel, který jest kryt svou pohledávkou za ručitelem anebo spoludlužníkem, nehlasoval pro poměrně nízkou kvotu aneb aby nesvolil dokonce k zvláštní výhodě jiného věřitele a tak poskytnul vyrovnacímu dlužníku slevy na účet ručitele nebo postižního dlužníka, jak praví pamětní spis k §§ 17 a 18 a § 156 konk. ř., kterážto ustanovení jsou obsahově totožná s §§ 17, 18 a 53 vyr. ř. Jest tu tedy třeba příčinné souvislosti mezi tím, že věřitel, který jest kryt svou pohledávkou za ručitelem anebo spoludlužníkem, hlasoval pro vyrovnání, a mezi nemožností dlužníkem zaviněnou, aby se ručitel anebo spoludlužník zúčastnil vyrovnacího řízení. V souzeném případě však tomu tak není, neboť nejenže žalobce věděl o vyrovnacím řízení, takže mohl přesto, že vyrovnací dlužník neuvedl v pasivech tyto pohledávky, přihlásiti svou podmíněnou pohledávku (měl-li vůbec již nějakou), podle §§ 16 a 17 vyr. ř., nýbrž Julius H. ani nepřihlásil k vyrovnání svou pohledávku ze směnek neb aspoň nebylo zjištěno, že tak učinil. Není tedy v souzeném případě vůbec možná souvislost mezi nějakým hlasováním Julia H-e a mezi neúčastí žalobce na vyrovnacím řízení a nejsou proto splněny předpoklady § 53, odstavec 4 vyr. ř. Žalovaný ovšem odvrátil žalobce od účasti na vyrovnacím řízení tím, že neoprávněně postoupil dvě směnky Juliu H. a ujišťoval žalobce, že směnky u H. jen uschoval a že je podle dohody žalobci vrátí, takže podle toho uložení směnek u Julia H-e nemělo míti v poměru k Juliu H-ovi žádného právního účinku na rušení žalobcovo. Klamal-li žalovaný v tom směru žalobce a způsobil-li mu škodu tím, že žalobce byl nucen dávno po vyrovnání H-ovi směnky zaplatiti, šlo by jen o náhradu způsobené tím škody podle 30. hlavy obč. zák., nikoliv o uplatňovaný nárok podle § 53, odstavec 4 vyr. ř., poněvadž ono oklamání nestačilo k tomu, aby Julius H. mohl na úkor žalobce hlasovati pro vyrovnání, ba naopak klam

ten neměl žádného vlivu na výsledek vyrovnání, poněvadž dovolatel sám praví v dovolání, že žalovaný zaplatil oněmi směnkami svého věřitele Julia H. až po zahájení a skončení řízení vyrovnacím, takže ve vyrovnacím řízení neměl ani Julius H. pohledávek z oněch směnek za vyrovnacím dlužníkem, ani žalobce neměl pohledávek za vyrovnacím dlužníkem ze směnečného ručebního poměru, pročez se nemohl ani ten, ani onen zúčastniti vyrovnacího řízení.

### Čís. 15493.

**Smluvená ztráta lhůt nenastává, přijal-li věřitel později placené splátky bez výhrady.**

**Zrušení směnečného platebního příkazu má vždy konečný účinek. Dodatek, že se zrušuje »pro tentokráte«, nemá právního významu.**

(Rozh. ze dne 14. října 1936, Rv I 2144/36.)

V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uvedl žalovaný, že zažalovaná pohledávka není dosud splatná, poněvadž tvrzená ztráta lhůt nenastala, zejména proto, že žalující přijímala později splatné splátky bez výhrady. První soud zrušil směnečný platební příkaz pro tentokráte. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

### Důvody:

Odvolací soud má mylně za to, že soud první stolice nedržel se rozsahu námitek a překročil zásadu vytčenou v §§ 405, 552 a 559 c. ř. s. Žalovaný v písemných směnečných námitkách přednesl i námitku, že v době splatnosti sporné směnky a v době podání žaloby nebyl v prodlení a že proto prý žalující strana nebyla oprávněna spornou krycí směnku vyplniti a uplatniti. Rozhodnutí o této námitce vyžaduje, aby se řešila otázka, byla-li žalující strana oprávněna platbu konanou 3. března 1936 (došlou 4. března 1936) účtovat na jiný dluh žalovaného. Rozhoduje o této otázce správně se řídil soud první stolice ustanovením § 1416 obč. zák., když pokládal za pochybné, jaký úmysl měl žalovaný při konání oné platby, a na základě toho správně řešil otázku tak, že podle citovaného ustanovení třeba počítati onu platbu na sporný dluh a ne na domnělou jinou pohledávku žalující strany. Treba tu zdůrazniti, že i podle výše částky zaslané 3. března 1936 je zřejmé, že platba byla konána jako splátka sporného dluhu, ježto zaslaná částka přesně odpovídá sumě splátek označených v dopisu žalující strany. Ze skutkového zjištění obou nižších soudů vyplývá, že žalovaný v době podání žaloby nebyl na sporný dluh nic dlužen, počítá-li se platba ze dne 3. března 1936 na tento dluh a nepokládá-li se ztráta